

Sonia Choquette

ÎN DRUM SPRE CASĂ

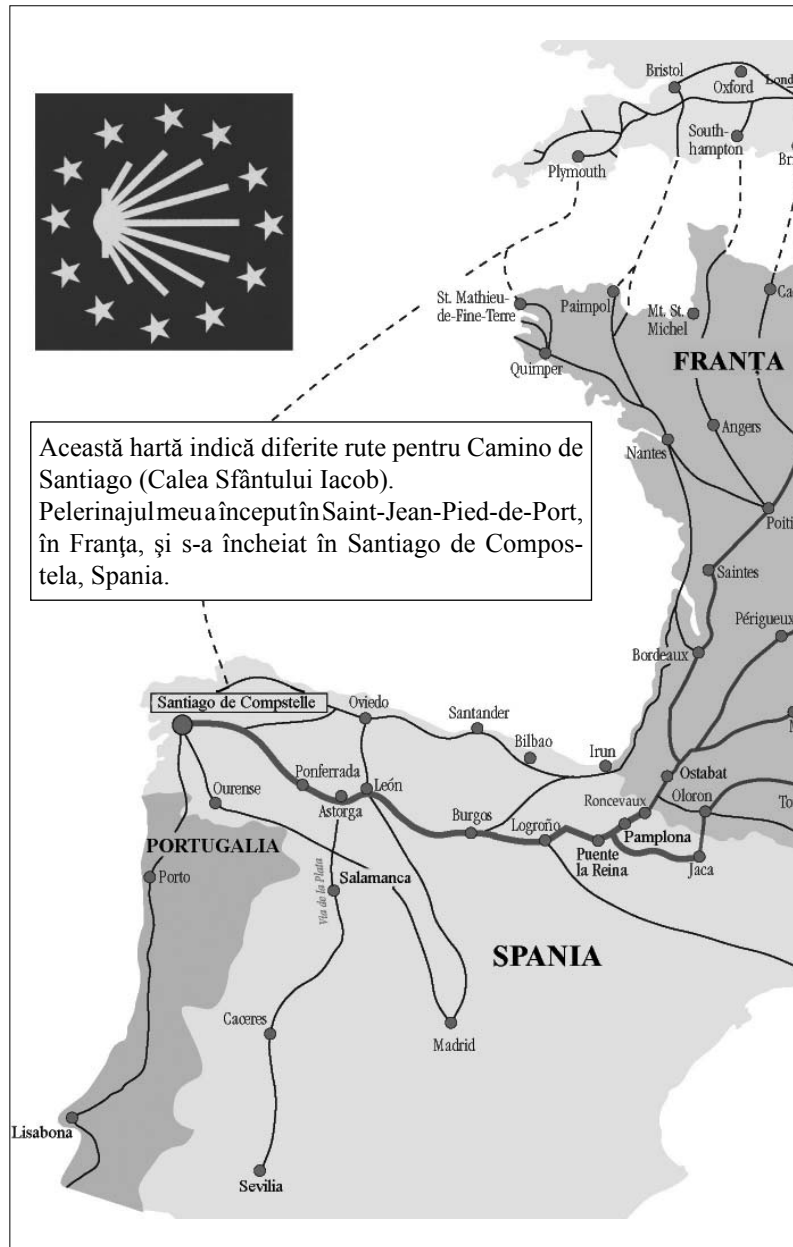
Un pelerinaj de la umilință până la vindecare

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

EDITURA FOR YOU
București, 2016

Această hartă indică diferite rute pentru Camino de Santiago (Calea Sfântului Iacob).
Pelerinajul meu a început în Saint-Jean-Pied-de-Port, în Franța, și s-a încheiat în Santiago de Compostela, Spania.

PREFAȚĂ

Mă numesc Sonia Choquette și, în cea mai mare parte a vieții mele, am fost consilier intuitiv, ghid și mentor spiritual. Încă din adolescență am ajutat oameni să se înalțe, le-am arătat o cale de rezolvare a problemelor și i-am îndrumat către găsirea soluțiilor. A face aceste lucruri pentru alții sunt darul, pasiunea și scopul meu; și, timp de 35 de ani, am avut onoarea de a fi de folos pentru zeci de mii de oameni, prin consultații individuale, cursuri, website-ul meu și peste 20 de cărți.

Învățând încă din copilărie din provocările vieții și din norocul de a fi avut parte de mentori pricepuți, mi-am ascuțit cele cinci simțuri la un nivel înalt; de asemenea, mi-am trezit al șaselea simț, care mi-a fost de mare folos. Fie că predau sau consiliesc, sunt ghidată atât de intuiție, cât și de experiențele mele trecute. Nu mă bazez pe teorie, ci mai degrabă pe ceea ce am învățat prin experiența practică.

Am călătorit prin întreaga lume, împărtășind instrumente și tehnici pentru a-i ajuta pe alții să depășească obstacole, să-și vindece suferințe, să-și descopere pasiunea, să-și activeze și să-și urmeze intuiția și să-și ducă țelurile la îndeplinire. Și m-am bucurat de fiecare minut, simțindu-mă extrem de recunoscătoare pentru binecuvântarea de a putea fi de folos într-un mod care mă împlinește și îmi aduce enorme satisfacții.

Niciodată nu am permis vreunui lucru să mă oprească, să-mi încetinească înaintarea, să-mi stea în cale sau să mă blocheze într-un colț – și nici nu i-am învățat pe alții să facă asta –, înfruntând viața fără temeri, cu capul înainte, în loc să fug sau să o las să mă co-

Sonia Choquette

pleșească. Asta până când, din senin, în decurs de șase săptămâni, atât tatăl, cât și fratele meu au murit, în mod neașteptat... Iar viața mea s-a prăbușit. Tot ceea ce credeam că depășisem, că învinsesem sau că nu mă mai afecta s-a prăbușit asupra mea dintr-odată; și am fost îngropată de vie într-o avalanșă de jale, amărăciune și durere. Niciunul dintre instrumentele pe care le folosisem în trecut nu mi-a fost de ajutor pentru a mă face să mă simt mai bine sau pentru a-mi găsi echilibrul.

Copleșită de rușine și de senzația eșecului personal, am constatat că nu-i mai pot învăța sau consilia pe alții. În schimb, a trebuit să mă întorc în starea novicelui – să mă confrunt cu toată nefericirea și durerea pe care credeam că le lăsasem în urmă și să reînvăț, de la început, lecțiile fundamentale ale smereniei și compasiunii. Am fost capabilă să realizez asta prin practica pelerinajului – mai precis, parcurgând Camino de Santiago, o călătorie de peste 800 de kilometri peste Pirinei, dintr-un capăt al nordului Spaniei în celălalt. Doar prin acest proces al sacrificiului și al renunțării de sine am fost capabilă să mă reconectez cu sinele meu autentic și să-mi recâștig sentimentul de pace interioară.

Iată povestea mea.

1

Moarte

Pe 19 august 2008, am primit un apel telefonic disperat de la sora mea mai mare, Cuky (pronunțat precum cuvântul *cookie*, „prăjitură“), imediat după ora 7 dimineața.

– Oh, Doamne, Sonia, mi-a spus ea ca și când tocmai ar fi primit un pumn în stomac. Bruce a murit!

– Poftim? am zis eu, scuturându-mă din somnul adânc în care mă aflasem cu câteva clipe înainte.

– Bruce a murit.

– Nu! am reacționat eu, șocată. Când? Cum? Ce vrei să spui?

Îi aruncam întrebare după întrebare, confuză și neîncrezătoare.

– A murit în somn noaptea trecută, în Durango.

– Glumești, nu pot să cred așa ceva, am răspuns, profund șocată.

Respirând adânc, vorbind acum extrem de calm, dar încă vizibil zguduită, ea m-a asigurat că e adevărat.

– Da, draga mea. A murit în somn.

– O, nu! Bruce! am strigat, dându-mi seama că fratele meu ieșise din viața mea pentru totdeauna. Tocmai ce-am vorbit cu el, cu două zile în urmă. Îmi ceruse documentarul *Shine a Light*, despre Rolling Stones, ca dar pentru ziua lui. Tocmai i-l comandasem. Nu se poate să fi plecat.

– Știu. E de necrezut, mi-a răspuns ea, părând la fel de uluită precum mine.

– Cum ai aflat? am întrebat. Cine ți-a spus?
– Noelle m-a sunat. Prietena lui Bruce a sunat-o și i-a spus. I-a fost teamă să-i sune pe mama și pe tata.
– Ei nu știu încă?
– Ba da, Noelle s-a dus la ei acum o oră și i-a anunțat personal. Biata Noelle. Întotdeauna a fost copilul care făcea, în familie, lucruri dificile, precum acesta.
– Ei cum sunt? am întrebat, fiindu-mi dintr-odată teamă pentru ei, îndeosebi pentru mama.
Părinții noștri nu mai erau tineri. Oare cum au suportat vestea? Amândoi au avut extrem de multă grijă de Bruce.
– Nu știu. Am să-i sun chiar acum să văd. Tu sun-o pe Noelle.
Am închis telefonul și am rămas cu privirea în gol. Fratele meu avusese o viață dificilă. Se luptase cu schizofrenia, tulburarea bipolară, dependențe și depresia, precum și cu o întreagă pleiadă de boli fizice încă din adolescență. Dar întotdeauna a părut că rezistă și, recent, părea că o duce mult mai bine.
A fost un frate dificil, atât din cauza bolilor sale, cât și din pricina temperamentului încăpățânat. Cu toții îl iubeam foarte mult și făceam tot posibilul să-l ajutăm; însă era dornic să facă lucrurile în felul său, uneori în mod egoist și miop, provocând o mulțime de tensiuni insuportabile în familie, îndeosebi pentru părinții noștri.
În inima sa, era adesea precum un copil. Fusese toboșar și cântase în diverse trupe toată viața. Iar asta îl dusesese către probleme cu drogurile, mai mult ca orice; erau parte a lumii sale rock and roll. Era și artist, poet și un bucătar talentat. Iubea muzica, mâncarea, prietenii, familia și, bineînțeles, o adora pe pisica lui, Fata Iernii. Avea o inimă uriașă și nu se închisese niciodată în sine, în ciuda tuturor provocărilor prin care trecea.
Cea mai importantă realizare a lui Bruce a fost absolvirea facultății cu diplomă în design pe computer, obținută abia de puțin timp. Din cauza afecțiunii sale psiho-afective, îi era greu să se concentreze, însă era hotărât. Doar cu câteva luni înainte, ieșise în față, împreună cu ceilalți absolvenți ai University of Colorado, în Denver, pentru a-și primi diploma. Fusese un moment magnific al vieții sale și eram cu toții mândri de el.

De-a lungul anilor, părinții noștri îl susținuseră în toate modurile. Deși el locuia cu iubita lui, de mult timp părinții, îndeosebi tata, aveau grijă ca viața lui să urmeze cursul potrivit.

Întrucât Bruce nu conducea, tata îl ducea la școală, la programele medicale și la cumpărături. De asemenea, îl ajuta să-și plătească facturile și avea grijă de casa unde locuia, proprietatea iubitei lui. Tot timpul era ceva de făcut pentru el, iar asta ne consuma pe toți.

De mulți ani, atât mama, cât și tata vorbeau cu Bruce de mai multe ori pe zi. De fapt, cea mai mare preocupare a tatălui meu era cine va avea grijă de Bruce după moartea sa, în ciuda faptului că îl asiguraserăm că nu există motive de îngrijorare, întrucât ne vom ocupa cu toții. Însă tata își făcea griji, extrem de mult. Bruce nu constituia o sarcină prea plăcută, iar tata se întreba dacă noi vom putea să ne ocupăm de el cu aceeași răbdare.

În ultimul timp, cu toții eram optimiști în legătură cu Bruce. După ceea ce păruse a fi fost o eternitate de drame și traume, acum arăta că se simte și se comportă mai bine ca oricând, fiind mai capabil să se autosustină, din toate punctele de vedere.

Iubita lui, cu care avea o relație de mult timp, fusese transferată din Denver în Durango, Colorado, iar el se hotărâse să-și petreacă vara acolo, ca să nu stea departe de ea. Fata obținuse o slujbă bună într-o farmacie, după ce avusese o mulțime de dificultăți emoționale și financiare. Familia mea răsuflase ușurată, încurajată să-i vadă pe amândoi cum se schimbă și devin din ce în ce mai autonomi.

Dincolo de boală și de consumul de droguri, Bruce era un om minunat. Avea cel mai frumos zâmbet din lume și, când îți zâmbea, nu puteai decât să-i răspunzi la fel, pe loc. În copilărie noi doi eram foarte apropiați, el fiind doar cu un an mai mare decât mine. Ne jucam și inventam chestii așa cum numai frații o fac, reușind să intrăm într-o mulțime de încurcături pe măsură ce creșteam.

Totul a început să se schimbe în jurul vârstei de 10 ani, când a primit primul său set de tobe. Eu am fost lăsată cu ochii în soare pentru rock and roll. Bruce cânta într-o trupă împreună cu celălalt frate al nostru, Neil; apoi, de-a lungul anilor, a ajuns să cânte în mai multe trupe. Din nefericire, acea lume a adus cu ea o mulțime de droguri, ceea ce m-a îngrozit de moarte. Eu am fugit; el s-a scufundat în ea.

Cuprins

Cuvinte de apreciere pentru	
În drum spre casă	5
PREFAȚĂ	9
Moarte	13
Humpty Dumpty	18
Spirala descendentă.....	25
Un pelerinaj?.....	28
Decizia	34
Pregătirea	37
Două rucsacuri și numărătoarea inversă	46
Scăpând de presiune.....	53
Împachetatul.....	55
Ultima noapte acasă	58
De la Chicago la Paris.....	62
Pe locuri, fiți gata.....	68
Ziua 1. De la Saint-Jean-Pied-de-Port până la Roncesvalles	
26 km	77
Ziua 2. De la Roncesvalles până la Zubiri 22 km.....	87
Ziua 3. De la Zubiri până la Pamplona 20 km	99
Ziua 4. De la Pamplona până la Puente la Reina 23 km.....	111
Ziua 5. De la Puente la Reina până la Estella 21 km.....	122
Ziua 6. De la Estella până la Los Arcos 20 km.....	131
Ziua 7. De la Los Arcos până la Logroño 26 km.....	144
Ziua 8. De la Logroño până la Nájera 30 km.....	149
Ziua 9. De la Nájera până la Santo Domingo de la Calzada	
21 km	156

Ziua 10. De la Santo Domingo până la Belorado 22 km	164
Ziua 11. De la Belorado până la San Juan de Ortega 24 km....	171
Ziua 12. De la San Juan până la Burgos 22 km	186
Ziua 13. De la Burgos până la Hornillos del Camino 20 km...	192
Ziua 14. De la Hornillos del Camino până la Castrojeriz 18 km	199
Ziua 15. De la Castrojeriz până la Frómista 25 km	205
Ziua 16. De la Frómista până la Carrión de los Condes 19 km	213
Ziua 17. De la Carrión până la Calzadilla de la Cueva 17 km ..	221
Ziua 18. De la Calzadilla de la Cueva până la Sahagún 22 km	229
Ziua 19. De la Sahagún până la El Burgo Ranero 17 km	238
Ziua 20. De la El Burgo Ranero până la Mansilla de las Mulas 19 km	245
Ziua 21. De la Mansilla de las Mulas până la León 19 km....	251
Ziua 22. De la León până la Mazarife 24 km	257
Ziua 23. De la Mazarife până la Astorga 30 km	264
Ziua 24. De la Astorga până la Rabanal del Camino 19 km	271
Ziua 25. De la Rabanal până la Ponferrada 32 km	277
Ziua 26. De la Ponferrada până la Villafranca del Bierzo 23 km	282
Ziua 27. De la Villafranca până la O Cebreiro 28 km	290
Ziua 28. De la O Cebreiro până la Triacastela 21 km.....	297
Ziua 29. De la Triacastela până la Sarria 21 km	304
Ziua 30. De la Sarria până la Portomarín 23 km	309
Ziua 31. De la Portomarín până la Palas de Rei 23 km	315
Ziua 32. De la Palas de Rei până la Arzúa 28 km.....	321
Ziua 33. De la Arzúa până la Amenal 23 km	328
Ziua 34. De la Amenal la Santiago de Compostela 15 km	336
POSTFAȚĂ	343
Mulțumiri	345
DESPRE AUTOARE.....	346